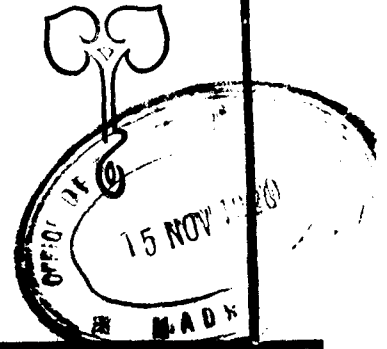

Society for the . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras .
ENGLISH & TAMIL.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

மது வந்தமான காரம்.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
P. RAMACHANDRA RAU, B.A.,
Member of the S.P.C.A.

என்னை: சி. ஹி. டி. எங்கத்தின் மெம்பராகிய

திப்பிக்கப்பட்டது.

ED QUARTERLY.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்.

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை.

சம்புடம் XX.]

MAY, 1920-ஸ்ரீ மேம்.

15 NOV 1920

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XX.—Number 2.

May, 1920-ஸ்ரீ மேம்

CONTENTS	P	அட்டவணை	பக்கம்
IN ENGLISH		இங்ஙனத்தில்	
Madras S.P.C.A.	11	சென்னை ஜீ.ஹி.சி. சங்கம்	11
IN TAMIL		தமிழில்	
The Health of Cattle	14	கோரகூண போதினி	14
Some Curious Fishes	18	சில விநோதமான மீன்கள்	18
News and Notes	18	வர்த்தமானக் குறிப்புகள்	18
Notice.—Announcement of Prize Essay Competition for 1919 and List of Convictions obtained for the First Three Months of the year 1920.		அறிக்கை.—1919-ஸ்ரீ வெகுமதி பெறுவதற்காக எழுதிய வியாசங்களும், 1920-ஸ்ரீ முதல் மூன்று மாதங்களில் ஜீவ ஹிம்ஸைக்காக அளித்த தண்டனைகளின் பட்டியும்.	

Madras S. P. C. A.

Annual Meeting

The thirty-ninth annual general meeting of the Society for the Prevention of Cruelty to Animals took place last evening at the Victoria Public Hall, the Hon'ble Sir William Ayling presiding. There was a good attendance of members and others interested in the work of the Society.

Rao Sahib G. Venkatapathi Naidu proposed that the Report submitted by the Committee on the working and progress of the Society in the year 1919, which had been printed and circulated, be taken as read. Seconded by Mr. V. V. Subramiah Chetty, the motion was carried.

The following are extracts from the report:—

PROSECUTIONS.—During the year under review 1,141 convictions were secured by the Society as against 2,437 in 1918 and 2,982 in 1917. 3,104 cases of cruelty were charged by both the Police and the Society's officers in 1918, whereas during the year under report the number of cases charged by them was 1,395 only. The income from fines was Rs. 7,226-11-3 during the year as against Rs. 8,138-15-4 in the preceding year. The average fine imposed during 1918 was about Rs. 4 and in 1919 it was about Rs. 7. 634 animals were remanded to the infirmary by the magistrates as against 534 in 1918, a considerable increase upon 1918, the number of cases put up during 1919, being not even half of that of 1918. Of these 143 animals were condemned as unfit for further work out of which sixty-two animals were sent to the Pinjrapole. The Society's Inspectors and Agents gave warnings in 140 cases as against 264 warned by them

in 1918. Six cases were warned by the magistrates as against five in 1918. The number of cases acquitted was twenty-nine as against thirty-eight in 1918. Sixty-four cases of starvation of calves were successfully prosecuted as against eighty-three in 1918 and fifty-three in 1917. In six cases of cruelty of other kinds the accused were sentenced to different terms of imprisonment ranging from one week to six weeks, with fines in addition in some of the cases. Several severe cases of cruelty to animals where lenient sentences were given, were taken to the High Court on revision for the enhancement of the sentences of fines imposed on the accused persons and the fines were substantially increased. Further the magistrates remanded several animals in cruelty cases taken before them to the infirmary where they were properly treated and got rest and they were discharged from there only when they were quite fit for work. The animals that were found to be unfit for further work by the veterinary authorities were sent to the Pinjrapole. The owners were thus prevented from using unfit animals, which accounts to a very great extent for the decrease in the number of prosecutions. There are various forms of cruelty such as over-driving, over-loading, failing to provide proper food and drink, keeping milch cows and horses in unhealthy and ill-ventilated stalls close together without any means for them to shift their position or lie down comfortably. Fowls and other birds are cooped up together in baskets by bird dealers without sufficient standing room and ventilation for them. The above cases cannot be easily detected and successfully prosecuted as the magistrates naturally require clear proof. The Society addressed the branches to take steps to discourage branding of cattle. Veterinary experts are of opinion that branding does not

protect animals against disease but it is the usual method adopted for purposes of identification. Several cases of cruelty are perpetrated in secret places such as enclosed oil mills where unfit animals are employed for work. The Society's officers cannot possibly detect these cases as they have no access to such places. The Committee appeal to the Government to invest the Society's officers with powers to enter upon enclosed oil mills where animals are used as they have reason to believe that with such a power much of the cruelty that is at present being practised therein can be stamped out. The Committee would like to have the co-operation of the public in the task of detecting cases of cruelty, as with the few officers they have, all the cases of cruelty practised in a big city such as this, cannot be discovered and as many cases of cruelty are practised in secret places.

AMBULANCE.—The ambulance for the removal of animals disabled by accidents is available for use on application to the officers in charge of the Veterinary Hospital either in person, or by telephone to the Veterinary College during office hours. The Committee regret that the ambulance gets frequently out of order after its use a certain number of times.

The Bengal Cruelty to Animals Bill, 1919, new before, the Legislative Council of Bengal, as amended by the Select Committee, contains several useful and practical provisions and it would be well if similar provisions are introduced into the Madras Act.

CLUBBING OF DOGS.—The Committee with a view to put a stop to the brutal practice of clubbing dogs to death in open streets in moffussil stations, addressed a memorial to Government suggesting the introduction of lethal chambers in moffussil Municipalities similar to those in Madras. The Government instructed the Municipal Councils of Madura and Trichinopoly to try a design for lethal chambers suggested by the Sanitary Engineer and report to them on their working after the chambers had been in use for a period of six months. The Committee understand that the lethal chambers started did not work satisfactorily, owing to faulty design, and that the design is under revision by the Sanitary Engineer. The Committee regret that Government has been moving so slowly in the matter and appeal to it to take speedy steps to introduce the chambers in all the Municipalities in the Presidency.

EDUCATIONAL WORK.—The Society does not confine itself to the prosecution of cases of cruelty, but has also got its educational side, keeping prominently before it its primary object, viz. prevention of cruelty to animals. It endeavours to create a love and regard for the dumb creation and also a desire to lessen the sufferings of defenceless animals, towards which the energies and funds of the Society are being employed in several ways such as Band of Mercy, Magic Lantern Exhibition, Tit-bits of Animal Life, Prize-essay Competition, Public Lectures, Animal Show, Water Troughs, Pinjrapole, Hospital, Dogs' Home, and Shoeing Forge.

MOFFUSSIL WORK.—The Committee are glad to report that the branch Societies at Coimbatore, Cocanada, Vellore, Trichinopoly, Bellary and Rajahmundry are doing good work. It is a matter of regret that there are only six branches in the moffussil towns and for several years past no new branch had been started. It would be a real service to animals if the Madras public would induce their friends in the moffussil towns to start branch Societies, more especially in places to which the Act has been extended and in others where animal labour is greatly employed.

FINANCE.—The income of the Society from subscriptions during the year was Rs. 2,753-8-0 as compared to Rs. 2,948 in 1918 and from donations Rs. 956-12-0 as against Rs. 977-13-0, in 1918 thus making a total of Rs. 3,710-4-0 as against Rs. 3,925-13-0 in 1918. The income from fines was Rs. 7,226-11-3 as against Rs. 3,138-15-4 in the preceding year.

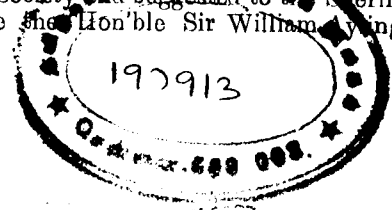
Sir P. S. Sivaswami Aiyar moved that the Report be adopted.

Mrs. J. L. Drysdale in seconding the adoption of the Report regretted that in the Committee there was not even a single woman.

There was a number of women who were prepared to actively share in the humanitarian work of the Society. She had no doubt that the Committee would be very glad to seek their co-operation and help to achieve the excellent aims of this institution.

Rao Saheb Venkataranga Rao supported the motion which was put and carried.

The election of office-bearers was proceeded with, the Hon'ble Mr. Justice Coutts-Trotter expressed his regret that he was not able to offer himself for re-election as the President of the Society and suggested to the Sheriff to propose the Hon'ble Sir William Ayling to

be the President. He would however like to retain his connection with the Society as a member of the Committee.

The Hon'ble Justice Sadasiva Aiyar requested the Sheriff to include the name of Mrs. Drysdale in the Committee.

It was also suggested that the name of Mrs. Sadasiva Aiyar should be added in the Committee.

Khan Bahadur Mirza Abdul Hussain, the Sheriff, then moved the election of the office-bearers and the members both of the S.P.C.A., and the Pinjrapole Committees.

Dewan Bahadur P. Ramarayaningar seconded and Mr. K. Vyasa Rao supported the proposition which was put and carried.

The office-bearers are as follows:—

S.P.C.A.—Sir William Ayling (President); Mr. Justice Abdur Rahim, the Hon'ble the Rajah of Ramnad, and Dewan Bahadur Govindass Chathurbuja Das (Vice-Presidents), Mr. M. A. Thirunarayana Chariar (Secretary), Rao Bahadur C. Cannan Chetty (Treasurer), Mr. M. O. Alasingara Chariar (Attorney) and Mr. V. Krishnamurthi Aiyar (Veterinary Surgeon).

Pinjrapole.—Mr. F. Armitage (Chairman) and Mr. D. K. Asher (Secretary).

The Chairman next distributed gold and silver medals and books to the best essayists in the Prize-essay competition. The recipients were—Messrs. S. Sankaranarayanan, Presidency College; T. N. Ramadurai, Voorhees College; T. V. Tyagarajan, P. S. High School; Mr. A. R. Venkatachallam Aiyar, Civil Veterinary Department also got a prize for his suggestions *re* an improved form of yoke.

The Chairman, Sir William Ayling, in the course of his concluding remarks complimented the retiring President on the very good work he had been able to turn out during the years of his connection with the Society. He realized how much they were indebted to Mr. Coutts-Trotter for his initiative, energy and tact for successfully carrying on the affairs of the Society. He accepted the present position with great diffidence and hesitation, and he would promise them to do his best to carry on the work of the institution on the lines his predecessor had laid down, depending on the support and assistance of those who had elected him to be the President. He would like to emphasize that the Society depended

for its work on the support, co-operation and sympathy of the general public. He did not mean merely in respect of funds. Perhaps in some respects they were more independent than many Societies in the income they derived, by what might be called, forced levy. Many people held that was not a satisfactory position; but it seemed to him that there was nothing inequitable, unjust or unreasonable in compelling those who did not treat the animals properly to pay for the amelioration of the condition of the animal life. It would be long time before they dispensed with the assistance in that way. There was a great deal to be done by way of education and propagation to bring about a spirit among the people for a humane treatment of animals. If they could double, treble or multiply ten times their staff of agents, even then, he thought a very small proportion of the actual cases of cruelty committed in this city would come under their eyes. If ever the conditions of the animal life was really improved, it would be by the co-operation of the public. They wanted that the people themselves should advise, admonish and report cases of cruelty; and in fact act as agents of the Society.

Vote of Thanks.

The Hon'ble Mr. Justice Coutts-Trotter in calling for a vote of thanks to the Chairman of the evening, explained the reasons why he had declined to continue to be the President of the Society, firstly because he would be away from India for a greater portion of this year and secondly because he would not be able to devote that amount of time and energy necessary to carry on the work of the Society efficiently. He praised the valuable services rendered by the Secretary Mr. Thirunarayana Chariar who had been rightly rewarded with a Kaiser-i-Ind medal. The honour done to him by the Government was a well merited one and he thought it had not come a day too soon. He hoped that the Society under the direction and guidance of the new President, would achieve still better results. He wished the members 'good bye' and thanked them for all their support and co-operation.

The meeting then terminated.

கோ ரக்ஷணா போதினி.

(All rights reserved).

ஐந்து வர்த்தமான ஸாரம் (5 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

11. பெரும் அடைப்பான்.

நோயின் தன்மை:—பெரும் அடைப்பான் என்பதும் அடைப்பான் வகையினைச் சேர்ந்ததோர் வியாதியாம். இவ்வியாதியினால் வருந்தும் மாடுகளுக்குத் தலைநடுக்கம் கண்டிருக்கும். இம்மாடுகளின் வயிறுகள் உப்பி, இனையும் எடாமலிருக்க இப்பெரும் அடைப்பான் வியாதி இம்மாட்டினைப் பிடித்ததென்று கண்டிப்பாய் அறியலாம்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—ஒரு பலம் லிங்கம், ஒரு பலம் பூரம், கால்பலம் பச்சைக் கற்பூரம் முதலிய கடைச் சாக்குகளை வாங்கி வந்து இவற்றைப் பொடிபண்ணி வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. இப்பொடியை அரைப்படி வேப்பெண்ணெயிற் கலந்து துளாளி, அடுப்பில் வைத்து நன்றாகக் காய்ச்சவேண்டியது. இது சிவந்த பதத்தில் பக்குவமாகு மட்டும், இதனைக் குச்சியால் துளாளி வரவேண்டும். சிவந்த பதமாய் வரும் வரையில் பார்த்திருந்து, இம்மருந்தை அடுப்பை விட்டிறக்கி ஆற வைக்கவேண்டும். இந்த மருந்தை மேற்கூறிய நோய் வாய்ப்பட்ட மாட்டிற்கு, ஒரு வேளை கொடுக்க, இவ்வியாதியினின்றும் மாடு சொஸ்தமடையும்.

பத்தியம்:—இவ்வியாதிப்பட்ட மாட்டிற்கு மருந்து கொடுக்கும்போது, வெந்நீர் வைத்து உள்ளுக்குக் குடிக்க ஏற்பாடு செய்யவும்.

12. முனிவெக்கை.

நோயின் தன்மை:—முனிவெக்கை என்ற வியாதியின் ஒரு தன்மையைப் பற்றி முன்னொருமுறை ஏழாவது வியாதியைப் பற்றிச் சொல்லிவருங்கால் சொன்னோம். முன் சொன்ன முனி வெக்கையின் லக்ஷணம் ஒரு புற மிருப்ப, முனிவெக்கை என்ற நோய்பிடித்தமாட்டிற்கு மற்றோர் அறிகுறியுமுண்டு. மாடு கருப்பஞ்சாறுபோல் நீர் விட்டால் மாட்டை முனிவெக்கை நோய் வருத்துகிறதென்று கூசாமற் கூறலாம்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—சுருப்புட்டி வெல்லம் கொஞ்சம் வாங்கி வந்து, அவாய் எடுத்து பழம்புறியுடன் சேர்த்துப் பிசைந்து உருண்டையாகச் செய்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. நாழி காடியிலே இந்த உருண்டையை

யிட்டு நன்றாய்க் கரைத்து, மாட்டுக்கு உள் ளுக்குக் கொடுக்க, மாடு முனிவெக்கை நோயினின்றும் நீங்கிப் படிப்படியாய்க் குணமடையும்.

13. வறள் வெக்கை.

(2. A.)

நோயின் தன்மை:—வறள் வெக்கை என்ற நோய், மாடு மிகுதியும் உஷ்ணமடைந்தபோது அதனைப் பிடிக்கும் வியாதி என்னலாம். ஆட்டுப் புழுக்கைப்போல் சாணி போடுவதனின்தும், மாடு வறள் வெக்கை நோய் பிடித்திருக்கிறதென்றும் அறியலாம்.

ஒளஷதம்:—எலம், கிராம்பு, அநிமதுரம், சண்பகப்பூ, கோஷ்டம் முதலிய சாமான் களை வகைக்கு ஒரு பலம் வாங்கி வந்து, நன்றாகப் பொடி பண்ணி, எலுமிச்சங்காயளவு பொடியை எடுத்து, நாழி ஆவின் பாலில் கலந்து கரைத்து, மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுக்க, மாடு நோயினின்றும் நீங்கிக் குணமடையும்.

14. பெரு வெக்கை.

நோயின் தன்மை:—வெக்கை வகைகளில் பெருவெக்கையும் ஒன்று. மிகுந்த உஷ்ண தேசத்தில் பழக நேரிடும் மாட்டிற்குப் பெரு வெக்கை நோய் பெரும்பாலும் உண்டாகின்றது. பெருவெக்கை பிடித்த மாடு, செங்கல் செங்கல்லாய்ச் சாணிபோடும். இன்னும் மாடு இளைத்துக் காட்டுவதைப் பார்த்தும், மாட்டினைப் பெரு வெக்கைநோய் பிடித்திருக்கிறதென்று நன்கு அறியலாம்.

சிகிச்சை:—உஷ்ண மிகுதியினால் பெரு வெக்கை நோய் பிடித்து வருந்தும் மாட்டை, நீர் நிறைந்த தடாகத்திற்குக் கொண்டுபோக வேண்டியது. ஆழமான தண்ணீரில் மாட்டை விட்டு, அதனை ஐந்தாறு நடவைகள் தாறு மாராய் அடிக்க, மாடு அந்நோயினின்றும் நீங்கிச் சொஸ்தமடையும்.

15. கோமாரி நோய்.

நோயின் தன்மை:—மானிடரை மாரி நோய் பிடித்து வருத்த நாம் நானும் கண்டிருக்கிறோம். இத்தொற்று வியாதி, ஓரிடத்தில் குடிபுகுந்து, அயலிடங்களிலும் தானி பல வேளைகளில் மனித சமூகத்தைப் பாழ் படுத்தியும் விடுகிறது. மாரி, வைகூரி என்ற இருவார்த்தைகளும் ஒரே அர்த்தமுடையன. மனிதரைப் பிடித்து வருத்துவன வற்றிற்கும்

மாரி என்றும் கோக்களைப் பிடித்து வருத்து வனவற்றிற்கும் கோமாரி என்றும் பெயர் கொடுத்தமைப்பார்கள். உஷ்ணம் நாட்டில் அதிகப்பட்டபோதே, மனித சமூகத்தினையும், பிராணி சமூகத்தினையும் இந்நோய் பிடித்து வாட்டி வருகிறது. மனித சமூகத்தில் மாரி நோய் பரவுவதுபோல், பிராணி சமூகத்திலும் இந்நோய் ஒரு மாட்டினின்றும், மற்றொரு மாட்டிற்கு எளிதில் பரவி, பிராணி சமூகத் திற்குப் பல வேளைகளில் அல்லல் விளைத்து, விவசாயிக்கு நஷ்டமுண்டாக்குகிறது.

மாரி உண்டாகும் இடம்:—கோமாரி நோய், மாடுகளுக்கு, அவற்றின் குளம்புகளிக்கு களில் உண்டாகிறது. கோமாரி மாடுகளின் உடம்பின் மேலும் உண்டாகி, அது அவற்றில் பாதத்தில் இறங்கி விடுகிறது.

மருந்து:—வேப்பங்கொழுந்தை அவாய்க் கொண்டுவந்து நன்றாக மைபோல் அரைத்து உருட்டி வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. இந்த உருண்டையைப் பன்றிநெய் கொண்டு வந்து, அதிற் சேர்த்துக் கலக்கி மாரிநோய் பிடித்த குளம்புகள் விடுக்குகளில் தடவிவர வேண்டியது. இப்படிச் சில நாள் செய்து வர, மாடுகள் நோயினின்றும் நீங்கிக் குணமடையும்.

எச்சரிக்கை:—கோமாரி நோய்ப்பட்ட மாட்டுத் தொழுபூங்களினின்றும், நோயுறாத மாடு களைப் பிரித்துவைப்பதில் குடியானவர்கள் முன் னெச்சரிக்கையுடனிருத்தல் வேண்டும். எளிதில் பரவக்கூடிய இந்நோயை அப்படிப் பிரித்து வைப்பதினின்றும், அதிகமாய்ப் பரவாமல் தடுக்கலாம்.

16. அடைப்பான்.

(8. A.)

நோயின் தன்மை:—மேலே, மாட்டுக்குப் பிடிக்கும் வியாதிக்களைப் பற்றிச் சொல்லி வருங்கால், 8-வது வியாதிகளின் வகையில் அடைப்பான் நோயின் தன்மையைப் பற்றி விஸ்தாரமாய்க் கூறியிருக்கிறோம். இந்த வியாதிக்கு மேற்கூறிய ஒளஷதமல்லாது, பின்வரும் ஒளஷதத்தை உள்ளுக்குக் கொடுத்து மேலுக்கும் பூசிவரச் சீக்கிரத்தில் இந்நோய் நீங்கிக் குணம் கொடுப்பதாகும்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—இரண்டு வராகனெடை பொன்னரிதாரம் கொண்டுவந்து கலியாண முருங்கைச் சாற்றை விட்டு நன்றாக அரைக்கவேண்டியது. இதில் ஒருபடி நல்லெண்ணெயை விட்டு நன்றாகக் குழப்பி,

அடுப்பில் வைத்து எரிக்கவேண்டியது. பதமாய்க் காய்ச்சியபின் இம்மருந்தை அடுப்பை விட்டு இறக்கிவைத்துப், பதமான குட்டுடனிருக்கையிலேயே, இதனை மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுக்கவேண்டியது.

மேல் பற்று:—மேற்கூறிய மருந்தை எடுத்து அடைப்பான் குறியுள்ள மாட்டுக்கு மேலுக்கும் பற்றுப்போட, இப்படிப்பட்ட மாடு, நோயினின்றும் கொஞ்சநாளில் குணமடையும்.

17. பெரு வெக்கை.

(14. A.)

நோயின் தன்மை:—முன்னம் 14-வது நோய் வகைகளில் சொன்னதுபோலல்லாத தன்மையிலும், பெருவெக்கை நோய் மாடுகளுக்குக் காணும். மாட்டின் மாரிச் சிவிர்த்திருப்பதை நோக்கிப், பெருவெக்கை நோய் பிடித்திருப்பது என்று அறியலாம். சாணி போடும்போது இரத்தமும் விழந்தால், அது பெருவெக்கை நோய் பிடித்ததற்கு மற்றோர் குறியாகும். இக்குறிகள் பலவற்றுடனும் மாடுகளின் கண்கள் சிவந்து நிற்க, அதை நோக்கி மாட்டைப் பெருவெக்கை நோய்பிடித்ததென்னலாம். பெருவெக்கை நோய்பிடித்த மாடு, நிதானமாய் நிற்காமல், உயர்ந்து தன்னுடைய நிலையில் மீறி நிற்கும்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—கால்படி மிளகு, கால்படி ஜீரகம் இவையிரண்டையும், அடுப்பின்மேல் காய்ந்த வாணலியிலிட்டு இளம் வறுவலாய் வறுத்து எடுத்து, அரைப்படி நல்லெண்ணெயில் இவைகளையிட்டு ஊறவைத்திருக்கவேண்டியது. மறு நாளன்று அத்திப் பட்டை வேப்பம்பட்டை நீர்ப்பூலாப்பட்டை, இவைகளைக் கொணர்ந்து உரலிலே போட்டு இடித்துக்கொள்ள வேண்டியது. இப்படி இடித்தவைகளை, அம்மியில் வைத்து நாளப்பட்ட காடி விட்டரைத்தெடுத்துப் பிசைந்து வடிகட்டி, எடுத்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. ஒரு பலம் வசம்பு ஒரு பலம் சுக்கு இவைகளைச் சேர்த்துப் பொடிபண்ணி, எண்ணெயில் ஊறின மிளகு ஜீரகம் இவைகளையும் சேர்த்து, வடிகட்டி வைத்ததுடன் சேர்த்து அரைத்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. அதில் வெள்ளைப்பூண்டு ஒருபல மெடுத்து நசுக்கி ரஸம் எடுத்து அதையும் அத்தனுடன் சேர்த்து, காடி தாராளமாய் விட்டரைத்து மூன்றுபடி மருந்து மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுக்கக் குணமுண்டாக்குக.

197913

குடு போதேல்:—மேற்படி சிகிச்சைகளில் மாட்டின் நோய் குணப்படுத்துபோனால், பெருவெக்கை நோய்ப்பட்ட மாட்டினைக் கட்டிவைத்து அந்ந் தலையோட்டில் நன்றாகச் குடுபோடவும். இந்த மாதிரி குடுபோட வும்.

18. மாண வெக் கை .

நோயின் தன்மை:—மாணத் தன்மையைக் கூட மாட்டுக்குத் தரும் தன்மைய வாநல்பற்றி, இவ்வெக்கை நோய் மாணவெக் கை என்று கூறப்பட்டிருப்பது என்று சொல் லுதலும் பொருந்தும். மாட்டின் வயிறு எப் போதும்போல் இயற்கையாயில்லாமல், இரை ந்துகொண்டிருப்பது மாட்டுக்கு மாணவெக் கை பிடித்திருப்பதென்பதற்கு ஒரு அடை யாளமாகும். மாண வெக்கையினால் அவ திப்பிடும் மாடு, மிகுதியும் கொட்டாவினிட் டிக் கொண்டிருக்கும். இதிலிருந்து மாடு மாணவெக்கையினால் சிரமப்படுகிறதென்று ஒருவாறாய் அறியலாகும். கரைத்துத் தெ ளித்தாற்போன்று அம்மாடு சாணிபோடும். இன்னும் இப்படிப்பட்ட நோயுண்ட மாடு, மஞ்சள் கரைத்தாற்போன்று நீர்விடும்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—வேலில்லாக் கொத் தானையும், சீந்திக் கொடியையும் ஓளவாய்க் கொண்டுவந்து சேர்த்து இடித்து, அதை நல்ல மோரில் சேர்த்துக் கலந்து வேளைக்கு இரண்டுபடி விழுக்காடு மாட்டின் உள்ளுக் குக் கொடுக்க வேண்டியது. இந்த மருந்தை மூன்று வேளை மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடு க்க, மாடு தன் நோயினின்று நீங்கிப் படிப்படி யாய்ச் சொஸ்த மடையும்.

19. வெக் கை

நோயின் தன்மை:—மாட்டைப் புற் றைகளில் கொண்டுபோய் மேயவிட, அது புல்லைக் கடித்து மேயாமலிருப்பதைப் பார்த் தே, மாடு வெக்கை நோயுற்றிருப்பதற்கு அறி குறியாகக் கொள்ளலாம். இப்படி மாடு மேயாமலிருக்கும் ஒரு குறியினால், இதனைச் சாதாரண வெக்கை என்று கூறலாம். பின் னும் மாட்டின் தேகத்திலும் மாரிர் சிலிர்த்து நிற்கும். இந்த நோய் பீடித்தமாட்டின் வாயி லிருந்து எப்பொழுதும் நீர் பெருகி வடிந்த வண்ணமாயிருக்கும்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—பச்சைக் கொள்ளை அரைப்படி அளவாய் எடுத்துப் பசுவின்

பாலினைத் தாராளமாய் விட்டவைத்து, அதில் நல்லெண்ணெயையும் கூடக் கலந்து, மாட் டுக்கு உள்ளுக்குப் புகட்ட, மாட்டின் வெக்கை நோய் நீர்ந்து குணமடையும்.

மற்றோரு மருந்து:—மாரிர்மாணிக்கம், என் னும் பூண்டைக் கொண்டுவந்து, அதனை உரலி லிட்டு அரைப்படி சாறெடுத்து, அரைக்கால் படி எலுமிச்சம்பழஞ்சா றெடுத்து, இரண் டையும் கலந்து, இச்சாறுகளில் நாழி சயிர் விட்டுக் கலந்து மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுக்கவும்.

குறிப்பு:—மாரிர்மாணிக்கம், என்பது அப் பெயர்கொண்ட புஷ்பச்செடி யன்று. மாயூரம் தாலுகா பழவாற்றங்கரையில் இச்செடி ஏராளமாய் முளைத்திருக்கக் காணலாம். இச் செடியின் வேர் மிக்க பலமுள்ளது. இதன் வேரை எளிதில் எடுத்துவிடுவது அசாதாரண மான காரியம்.

20. விழல் வெக் கை .

நோயின் தன்மை:—மாடுகளைப் பீடித் தும் பல வியாதிகளில் விழல் வெக்கை என் பதும் ஒன்றாகும். இவ்வியாதிப்பட்ட மாட் டின் முகம் இரத்த மயமாய்க் காணும். இந்த வியாதிப்பட்ட மாட்டின் முதுகிலே கையை வைத்துப் பார்த்தால், இந்த நோய் வந்ததற்கு அலுகுணமாக, மாட்டின் தேகத்தில் அனல் கண்டிருக்கும். மாட்டின் கண்களைப் பரீக்ஷித் துப் பார்க்க, அவை சிவந்திருப்பதாகத் தோன்றும்.

ஒளஷதம்:—இந்த குணம் கண்ட மாடு களுக்குப் பின்வரும் மருந்து கொடுக்கவேண் டும். எருமுட்டைப் பின்னரி (அல்லது வெதிப்படக்கி)ப் பூண்டைத் தேடிக்கொணர் ந்து, அதை ஓளவாய் எடுத்து, அதனை உரலி லிட்டு நன்றாய் இடித்து, விளாங்காயளவு மருந்துண்டையுடன் மோர்கலந்து மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுக்கவும்.

மற்றோர் மருந்து:—இவ்வியாதிப்பட்ட மாட்டுக்கு மற்றோர் மருந்தாக பின்சொல் லப்போரும் மருந்தையும் கொடுக்கலாம். விழுதுரிலையைத் தேடிக் கொணர்ந்து ஓள வாய் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந் துடன் ஓளவு பூண்டையும், வசம்பையும் சேர்த்து உரலிலிட்டு நன்றாய் இடித்து உரு ட்டிவைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த உண்டையை மூன்று பாகங்களாக்கிக் கொள்

ளவேண்டும். அப்படியான எலுமிச்சங்கா யளவு உண்டையை காடியில் தாராளமாய்க் கலந்து, மாட்டுக்கு உள்ளுக்குப் புகட்ட வேண்டும். இப்படி மூன்று உருண்டைகளை யும் மூன்று வேளைக்குக் கொடுத்துவா, நான் காவது வேளையிலேயே மாடு, மேற்கூறிய நோயினின்று சுகப்பட்டுப் போகும்.

21. அனல் வெக் கை .

நோயின் தன்மை:—அனல் வெக் கை என்ற இரண்டு வார்த்தைகளும் உஷ்ணம் என்ற அர்த்தத்தையே தருகின்றன. ஆகவே இந்த நோய் பீடித்த மாடு அதிக உஷ்ணத்தை யடைந்து வருந்தும் என்று அறியக்கூடியதா யிருக்கிறது.

ஒளஷதம்:—குன்றிமணி இலையைக்கொ ண்டுவந்து நன்றாக அம்மியிலிட்டு அரைத் துக்கொள்ளவேண்டியது. இதை உருண் டைபண்ணி மாங்காயளவு எடுத்துக்கொண்டு, பதக்களவு பாலில் நன்றாகக் கரைத்துக்கொ ண்டு மாட்டுக்கு உள்ளுக்கு மூன்றுவேளை புகட்டிவர, மாடு இந்நோயினின்றும் நீங்கிச் சுகமடையும்.

22. கீ த வெக் கை .

நோயின் தன்மை:—சீதவெக்கை நோய் என்பது வெக்கைகளில் ஒரு வகையாகும். வெக்கை என்ற பதம் உஷ்ணமென்ற பொரு ளையே தருமானாலும், சீதவெக்கை என்று வெக்கையின் முன்னால் சீதம் என்ற குறிர்ச்சி தரும் பதத்தைச் சேர்த்திருப்பதனால், வெக் கையுடன் கூட குளிர்ச்சியும் சேர்த்திருக்கும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

இந்த நோய் கண்ட மாட்டின் முதுகின் புறத்தில் கையினால் தொட்டுப் பார்க்க, வியர் வை கண்டிருக்குமானால், இம்மாட்டினை இந்த நோய் பீடித்திருக்கிற தென்று தெளிவாய்ச் சொல்லலாம். இந்நோயுண்ட மாடு, பின்னும் தன்னுடம்பை நெளித்து நெளித்துத் தொந் திரவடைந்து கொண்டிருக்கும். இது வசம்பு போலச் சாணி யிடுவதைக் கண்டும், இந் நோய் இந்த மாட்டினைப் பீடித்திருக்கிற தென்று தெளிவாய் நிதானித்து அறியலாம். இவ்வியாதிப் பட்ட மாட்டினைப் புற்றரையில் கொண்டு விட்டால், புல் பிடித்து மேயாமல் நிற்கும். இன்னும் மாட்டின் தேகம் கொதிப் புடன் நிற்பதையும் பார்த்து, மாட்டின் நோய்

இத்தன்மை யுடையது என்று நிதானிக்க வேண்டும்.

ஒளஷதம்:—ஒருபடி எள்ளைக் கொண்டு வரவேண்டும். அதனைக் கல்லராய்ந்து தூசி போகப் புடைத்துக் கொழித்தெடுத்துக் கொ ண்டு, அதனுடன் நல் ஆவின்பாலினை விட்டு அம்மியில் வைத்து மை போல் அரைத்து உருண்டை செய்து கொள்ளவேண்டும். அந்த உருண்டையை இரண்டுபடி பசும்பாலில் தாராளமாய் இட்டுக் கரைத்துக் கலந்து மாட் டின் உள்ளுக்குக் குடிப்பிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

மற்றோர் மருந்து:—மேற்கூறிய மருந் தின்றி மற்றோர் மருந்தையும் இந்நோயுண்ட மாட்டிற்குக் கொடுக்கலாம். சுழுவல்லி இலையை தேடிக் கொண்டுவந்து அதனை அம் மியிலிட்டு மைபோல வைத்து, மாங்காயளவு உருண்டை செய்து கொள்ளவேண்டும். இந்த உருண்டையை நல்லெண்ணெயிற் கலந்து இவ்வியாதிப்பட்ட மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுக்க, சிலவேளை மருந்திலேயே இம்மாடு குணமடையும்.

23. பெரு வெக் கை .

(14. B.)

நோயின் தன்மை:—பெருவெக்கை பீடி த்த மாடு செங்கல் செங்கல்லாய்ச் சாணிபோ டும். இந்த ஒரு குணம்மட்டும் இருந்து மற்ற எக்குணங்களும் இல்லாமற் போனாலும் மாட்டினைப் பெருவெக்கை பிடித்துள்ள தென்று அறியலாம்.

ஒளஷதம்:—பொன்னாங்காணி இலை, ஆராயிலை, நீர்ப்பூலா இலை இவைகளைத் தே டிக்கொணர்ந்து, வகைக்கு எலுமிச்சங்கா யளவு உண்டைக ளாகும்படியாய் ஓளவாய் இவ்விலைகளை பெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு பசுவின்பால்விட்டரைத்து மாட்டுக்கு உள் ளுக்குக் கொடுக்க, மாடு நோயினிங்கிக் குண மடையும்.

மற்றோர் மருந்து:—இந்த நோய் பீடித்த மாட்டிற்குப் பின் சொல்லப்பெறும் மற்றோர் மருந்தும் கொடுக்கலாம்.

எள்ளை நன்றாய்ப் புடைத்துக் கொழித்துத் தறித்தெடுத்துக் கல்போக்கிச் சுத்தம் செய்து, அரைக்கால்படி எடுத்துக்கொண்டு, பசும்பால் சேர்த்தரைத்து மாட்டுக்குக் கொடுக்க, இந் நோயினின்று மாடு குணமடையும்.

24. சீத வெக்கை (22. A)

நோயின் தன்மை:—சீதவெக்கையைப் பற்றி 22 ஆவது வகையில் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறோம். பின்னும் சீத வெக்கை நோய்ப்பட்ட மாட்டின் குணங்கள் பல உள்ளன. சீதவெக்கையினால் வருந்தும் மாட்டின் வாயிலும் முக்கிலும் கூட விபர்வை உண்டாகும். இப்படி உண்டானாலும் மாட்டினைச் சீத வெக்கைநோய் பிடித்திருக்கிற தென்றுணரலாம்.

ஒளஷதம்:—வெள்ளைப்பூண்டு, வசம்பு, வெண்காயம் முதலியவற்றை ஒவ்வொரு பலம் வாங்கிக் கொண்டு வந்து, எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத் திடித்துவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். பின்னால் செம்பருத்தி கொண்டு வந்து அதனை இடித்துச் சாறு பிழிந்தெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்தச் செம்பருத்திச் சாற்றிலே, மேற்கூறிய உண்டையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச் சேர்த்து அரைத்தெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அந்தச் சாற்றை விட்டுத் தாராளமாய் விட்டுக் கரைத்து மருந்தினை மூன்று பாகமாய்க், இதனை மூன்று வேளை மாட்டிற்கு உள்நுக்குக் கொடுக்க, மாடு நோயினின்று நீங்கிக் குணமடையும்.

குறிப்பு:—செம்பருத்தி என்பது இங்கு பூணூல் நூற்கும் பருத்தியைப்போன்று இலை, பூ, காய் சிவந்திருக்கும். ஆனால் பருத்திமட்டும் வெளுப்பாயிருக்கும். இந்த செம்பருத்தி மேற்கூறிய மாட்டு வைத்திய விஷயத்திற்குக் கிடைக்காவிட்டால், சாதாரணமாய் எங்கும் சுலாமாய்ச் கிடைக்கக் கூடிய பூணூல் நூற்க உபயோகிக்கும் பருத்தியைப் பையே மருந்துக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

(இன்னும் வரும்.)

சில விநோதமான மீன்கள்.

மீன்கள் ஸாதாரணமாக ஜலத்திலே வலிச் சிறப்பான வெவ்வுலகும், சில வகைகள் ஜலத்துக்கு வெவ்வேறு வந்து ஆகாயத்தில் பறந்து செல்லக் கூடியவைகளாக இருக்கின்றன. அந்த வகை மீன்களுக்கு விலாப்பக்கத்துச் சிறகுகள் மிகவும் பெரியவையாக இருக்கும். பறக்கும் மீன்களில் இரண்டு முக்கியமான வகைகள் இருக்கின்றன. ஒன்றுக்கு பறக்கும் கர்னாட் என்று பெயர். அது மத்திய தரைக் கடலில் விசேஷமாக இருக்கிறது.

மற்றவகை மீனைப் பல இடங்களில் காணலாம். இந்த மீன் சிறகுகளை அடித்துச்

கொள்வதில்லை. அவைகள் ஜலத்தில் திரியும் போது, அவைகளின் விரோதி பிராணிகள் துரத்திவந்தால் தப்பித்துக் கொள்வதற்காகத் திடீரென்று ஜலத்துக்கு வெவ்வேறு பறந்து ஓடுகின்றன. அவைகள் காற்று வாட்டத்திலேயே பறக்கும். ஜலத்துக்குமேல் பறக்கும் போது 500 அடி நூங்குடப் போகும். அவை போகும் தூரத்தில் மூன்றில் ஒரு பாகத்தில் மணிக்கு 10—மைல் வேகம் போகும். அதற்குப் பிறகு அவைகளின் வேகம் குறைந்துபோகிறது. பறக்கும் மீன்கள் ஒரு தடவை பறக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், பறக்குத் திசையை நடுவில் மாற்றமுடியாது. ஆனால் அவைகளின் வாலால் ஜலத்தைத் தொட்டால், அதன் பிறகு இஷ்டமான திசையில் பறக்கக் கூடும்.

அந்த மீன்கள் கூடியமட்டும் சுப்பல்களின் பக்கத்தில் போகாமலிருக்க முயலுகின்றன. இரவில் அவைகளுக்குப் பார்வை மட்டானதால், அவைகள் சில ஸமயம் சுப்பல்களுக்குப் பக்கத்தில் வந்து விடுவதுண்டு. அப்போது சுப்பலின்மேல் விழுவதுமுண்டு. இப்படி விழுந்த ஒரு பறக்கும் மீன் ஒரு அடி நீளமும், இன்னொரு மீன் 17 அங்குல நீளமும் இருந்தனவாம்.

ஆங்கிலாந்தில் என்னும் ஜாதி மீன்கள் ஜலத்தில் கூடுகடிகின்றனவாம். ரெமோ என்னும் மீனின் தலையில் ஒருவகை நீண்ட உறுப்பு உண்டு. அதன் உதவியால் அந்த மீன் சுப்பல்களில் ஓட்டிக்கொள்ளுமாம். வேறு பெரிய கடல் பிராணிகளின் தேகத்திலும் ஓட்டிக் கொண்டு இருப்பதுண்டாம். இந்திய மீன்கள்.

வர்த்தமானக் குறிப்புகள்.

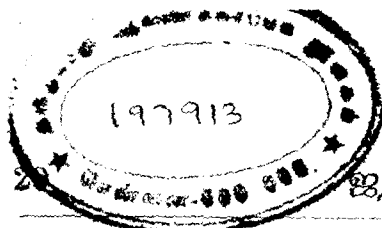
1. மான் இறைச்சி:—மான்களில் பல வகையுள்ளன. கலைமான், புள்ளிமான்கள் முதலியன மான் இனங்களில் சில. இம்மான்கள் மருண்ட விழியுடையன. மெல்லிய கால்களுடையன. புள்ளிமான்கள் பார்வைக்கு அழகு தரத்தக்கன. அரசர்கள் தம் உத்தியான வனங்களில், இவைகளை வளர்த்து வருவது பண்டைக்காலம் முதல் அநுஷ்டானத்திலிருக்கிறது. இம்மான்களை அரசினங்குமாரர்களும், இராஜ சீமாட்டிகளும் தம் விளையாட்டுப் பொருள்களில் ஒன்றாக வளர்த்து, அவைகளுடனும் விளையாடுவது வழக்

கத்திலிருந்து வருகிறது. இராஜ சீமாட்டியாகிய ஸ்ரீ ஸீதாதேவியும் மாயமானினைப் பிடித்து விளையாடத்தரச்சொன்னது இங்கு ஞாபகத்திற்குக் கொண்டல் தக்கது. மான் இறைச்சி மிகவும் ருசிகரமானது. மாம்ஸ பக்ஷணிகள் இம்மிருகத்தின் மாமிசத்தை மிக்க பிரியமுடன் உணவர். ஸ்ரீராமன் கைகேயி சொற்கேட்டு. நாடு நீங்கிக் கானகம் சென்றபோது, கங்காதீரத்தில் உபவாஸமிருந்து, பின் அவ்விடமிட்டுப் புறப்பட்டுத் தண்டகாரணயத்தில் பிரவேசித்த முதல் நாள், இலக்ஷ்மணனால் கொண்டுவரப்பெற்ற கிருஷ்ணமிருக மென்கிற மானைப் பக்குவம் செய்து உண்டனர் என்பர். ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான். இத்தகைய மிருகத்தின் சர்மங்களும்த் விசேஷ உபயோக முள்ளதாகவே, இதன் வம்சங்கள் நன்கு பரிபாலிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமேயாகும்.

2. பன்றியின் வகைகள்:—வராகம் எனும் பன்றி இவை ஒரு பொருட் சொற்கள். இவைகள் பலவகைப்பட்டன. சுவேத வராகம் என்று ஒருவகைப்பன்றியே, ஹிரண்யாட்சனால் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டுபோன பூமியை வெளிக்கொண்டுவர உபயோகமாயிற்றென்பர். அந்த வராகத்தின் பெயர்கொண்டே சுவேத வராக கல்பம் என்று பெயர்வந்ததென்பர். ஆகவே, சுவேத வராகம் பூமியில் வெகு ஆழம்வரையில் மூக்கினால் தோண்டிக் கொண்டு செல்லும் இயல்பினதென்பது கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட சுவேத வராகத்தின் வம்சம், பூமியில் இப்போது இல்லாமற்போயினும், வேறுவித வராகங்கள் பூமியில் மலிந்து கிடக்கின்றன. இவ்வராகங்களில் பல நாட்டிலும், காட்டிலும், மலைகளிலும் வசிக்கின்றன. இப்பன்றிகள் காட்டில் கிழங்குகளையும், நாட்டில் பலவேறு ஆகாரங்களையும் உண்டுஜீவிக்கின்றன. இவைகள் நாட்டில் நரகல்களைச் சத்தம்செய்வதனால், மனிதர் சமூகத்திற்கு மிகவும் உபயோகமுள்ளதாயிருக்கின்றது. நாட்டில் வாழைத் தோட்டங்களிலும் பிற பலன்தரு மிடங்களிலும் புகுந்து, இவைகள் பயிர்களை அழிப்பதனால், மனிதர் இவற்றை வெறுத்து இவைகளை வேட்டையாடிக் கொல்லுகிறார்கள். பன்றியின் இறைச்சி மிகவும் சத்துள்ளது. இவ்விறைச்சியைப் பேக்கன் என்ற சிறப்புப்

பெயர் கொடுத்து மேனாட்டினர் கொண்டாடி உண்டுவருகின்றனர். இப்பன்றிக்கு மூக்கில் கொம்புகள் உள்ளன. இக்கொம்புகளே கிழங்குகளைத் தோண்ட உபயோகமாயிருக்கின்றன. இக்கொம்பின் உதவியினாலேயே, பூர்வத்தில் இவ்வராகம், பரமேசுவரனின் பாதத்தைக்காணப் பூமியை வெகுதூரம் கிண்டிக்கொண்டு சென்றதென்பர். நாட்டுப்பன்றிகளுக்கு இவ்வித கொம்புகள் நாளாவர்த்தியில் தேய்ந்து போய்விட்டபடியால், அவைகள் முகத்திற் கொம்புகள் காணப்படவில்லை முள்ளம்பன்றி என்ற ஒரு ஜாதிப் பன்றிகள் மிகவும் கூர்மையான முட்களைத் தம் தேகத்திற் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றின் உதவியினால் அது பெரிதும் தன்னைத் தன்னெதிரியினின்றும் காப்பாற்றிக் கொள்கிறது.

3. பிராணிகளின் உறுப்புக்களைக் குறைக்கக் கூடாது:—உலகத்தில் கடவுள் தாம் படைத்த ஜீவன்களுக்கு ஒவ்வொன்றுக்கும் தகுந்தார்போல் உறுப்புக்கள் பலவற்றைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவ்வொவ்வொரு உறுப்புக்களும் ஒவ்வொரு பயன் கருதியே கடவுளால் ஒவ்வொரு பிராணிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை ஜனங்கள் அறியவேண்டிய தவசியம். மாடுகளுக்குக் கொம்புகள் கொடுத்திருப்பது தற்காப்பின் நிமித்தமும், அதனை அழகு செய்வதன் நிமித்தமுமே யென்னலாம். தேள்களுக்குக் கொடுக்குக் கொடுத்திருப்பது, அது தன் ஆகாரத்தைச் சம்பாதித் துண்பதற்கே எனத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மனிதருக்குக் கைகளும், யானைக்குத் தும்பிக்கையும், கொடுத்திருப்பதும் ஒவ்வொரு அபூர்வமான உபயோகத்திற்கே எனக் கொள்ளவேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். மாடுகள் குதிரைகள் யானைகள், பூனைகள், எலிகள், அணில்கள், பறவைகள் முதலியவற்றிற்குப் பின்பாகத்திலிருக்கும் வால்களினால் ஒவ்வொரு பிரத்தியேகமான பிரயோசன முண்டென்பதை எவரும் உணர்ந்திருந்தால், அவற்றிற்கு அவர்கள் ஒருநாளும் ஊனமுண்டாக்க மாட்டார்கள். குதிரைகளும் நாய்களும் யானைகளும் தம் வால்களினுதவியினால் தம்மேல் மொய்த்துத் தொந்திரவினை யுண்டெண்ணும் ஈ, கொசுகள் முதலிய துன்புறுத்தும் ஜந்துக்களை அகல

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்.

வோட்டும். படசிகள் சிலவற்றிற்கு அவற்றிற்குள்ள நீண்ட வால்கள்போன்ற இறகுகள், அவை பறக்கும்போது அவை மத்திய நிலையிலிருந்து கீழ் விழ்ந்து ஊறுபடாமல் காப்பாற்றும். இவைகளை யுரியாமல் ஜனங்கள் சில பிராணிகளின் வால்களைத் தம் மனம் போனபடி வெட்டித் தம் மனம் போனபடி அழகு செய்வித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படி வால் நறுக்கப்பட்ட பிராணிகள் தம் இயற்கை யழகை விழ்த்து, அவை உணவாய் விவங்குவதை இச்செய்கையில் முயன்றிருக்கும் ஜனங்கள் அறிவித்தலை, சிலர் தேவர்களின் கொடுக்கையிடுத்துவிட்டு, அப்பிராணிகள் உயிருடனிருக்கும், சைத்த பிராணிகளாக இருக்கப் பண்ணுகிறார்கள். சிலர் மாடுகளின் கொம்புகளைத் தீயிற்றும், குதிகள் போட்டும் சித்திரவதைசெய்து அந்த பாவ பலனைக் கைக்கொண்டு அனுபவிக்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள். சிலர் மாடுகள், நாய்கள், குதிகளை முதலியவற்றின் கால்களையும் அடித்து, அவற்றிற்கு விரோஷ துன்பத்தை யுண்டிப்பண்ணுகிறார்கள். இப்பிராணிகளும் மாதிரி துன்பப்படுகிறபோது பசிம் கஷ்டமும், துக்கமும், கண்ணீர்விட்டுப் புலம் புதலும் கண்கொண்டு பார்க்கச் சகிக்கக் கூடாதா யிருக்கும். ஆயினுமென்? இக்காரியம் கண்ணெஞ்சு கொண்டு செய்யப்படும் போது, இவர்கள் எதற்கும் அஞ்சுவதில்லை. இவர்கள் தாம்கொண்ட கொள்கையே சிலாக்கியம் எனக் கருத்துடன் இச்செய்கையை மனதாரச் செய்து முடிக்கிறார்கள்.

4. யந்திர உதவி கொண்டோல் கறத்தல்:- பால் கறக்கும் வேலை, மாடுகளை மேயத்துப் பரிபாலிக்கும் வேலை முதலியவையெல்லாம் இடையர்களைச் சேர்த்ததொழில். ஆடிக் கறத்தல் பாடிக் கறத்தல், அட்டிசு கறத்தல் என்று மாடுகளினின்று பால் கறத்தல் பல வகைப்படும். ஆகவேதான் ஆடிக்கறக்கிற மாட்டை ஆடிக் கறக்கவேண்டுமென்றும் பழமொழி உலகத்தில் உண்டாயிருக்கின்றது. இப்படியே சில பிள்ளைகளைக் கல்வி கற்குமாறு அட்டியும், எளிதான வர்த்தகங்கள் சொல்லிவும் கற்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படுவது வழக்கம். ஆகவே மனித சமுதாயமில்லாது பிராணி சமுதாயம் கானத்தில் கூடுபட்டுச் செயல்பற்ற நின்று

விடுவதை நாம் அதுபவ பூர்வமாய் அறியக் கூடியவராயிருக்கிறோம். இந்தியாவில் இது வளரவில் மாடுகளினின்று பாலினைக் கையினால் கறந்துவரும் வேலை ஸாதாரணமாய் நடந்து வருகின்றது. நாகரீகமும் நவீன சக்தியும் படைத்த மேனோடுகளில் அமெரிக்காவிலுள்ள யுனைட்டெட் ஸ்டேட்ஸ் தேசத்தில் விவசாயம் செய்யக் கல்பையால் உழுதல் தொழில் முதலாகப் பலவித தொழிலுக்கும் புதிய நவீனமையிலாபல் செய்பபக்கடியாய்ந்தார்கள் கண்டுபிடித்து எளிதில் உபயோகித்து வருவதை நாம் பத்திரிகைப் பத்திகளில் அடிக்கடிப் படித்துணர்ந்து வருகிறோம். இப்போது பால் கறப்பதற்கென்று ஒரு யந்திரம் அங்கு கண்டுபிடித் திருப்பதாயும், ஏக்கரத்தில் 7 1/2 நிமிஷ சால்காசத்தில் 15 மாடுகளினின்று பால்கை கறந்து கொள்ளும்படியான ஒரு யந்திரம் கண்டுபிடித்து உபயோகத்திலிருப்பதாகவும் நாமறிக்கிறோம். ஆனால் அந்த யந்திரத்தினை 15 மாடுகளுக்குக் குறைந்து உபயோகிப்பது அவ்வளவு இலாபம் தரத்தக்கதல்ல என்று சொல்லப்படுகிறது. மாடுகள் விருத்தி அதிகமாக இருக்கப்பட்ட ஸ்தலங்களில் அநேக மனிதரிருந்து செய்யவேண்டிய வேலையை யந்திரம் செய்வது சிலாக்கியமானதுதான். ஆனால் இந்த யந்திரம் எப்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற விவரம் தெளிவாய் நமக்குக் தெரியவில்லை. காலத்தைப் பொருளாகக் கருதி நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் புதிய யந்திர சக்திகளைக் கண்டுபிடித்து பிராணியாதியுடன் பணப்பெருக்கையடைந்துவரும் அமெரிக்கா போன்ற மேனோடுகளின் திபுணர்கள், கால தாமதம், பால் கறப்பதிலும், நேருவதைக் கருதிப் பால் கறக்கவும், ஒரு யந்திரம் கண்டுபிடித்து உபயோகிப்பதைப்பற்றி நாம் மிகுதியும் மெச்சுகிறோம். ஆனால் இந்த யந்திரத்தினால் மாடுகளுக்கு ஹிம்ஸை நேரிடாமல் காக்க வேண்டுமென்பதே நமது கோரிக்கை. இன்னும் விவசாயம் பெருத்த கோடிக்கணக்கில் காலிகள் மிகுந்த இந்தியப் பிரதேசத்தாரும், சீம்மாநிபியான யந்திரத்தைத் தருவித்துத் தக்க விதமாய் உபயோகிக்க முடியுமானால், செய்வலாம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட யந்திரங்களைக் கவர்ச்சிமெண்டிஷனான விவசாய இலாபதாரர், முன்னே தருவித்துச் சொகளை செய்து பார்த்து நம் ஜன சமூகத்திற்கு உபயோகப்படுமா யென்று பார்க்கவேண்டும்.

Printed at the S.P.C.K. Press, Vepery, Madras - 3279.

Convictions for the First half of 1920.

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following **CONVICTIONS** for cruelty to animals were obtained in Madras during the first half of the year 1920 by the Society's Agency:-

1. Working Horses in an unfit state	...	...	...	...	34
2. Do. Ponies do.	...	...	...	...	106
3. Do. Bullocks do.	...	...	...	...	308
4. Do. Buffaloes do.	...	...	...	...	1
5. Do. Mules do.	...	...	...	...	...
6. Cows ill-treated	...	...	...	...	...
7. Calves do.	...	...	...	...	12
8. Fowls do.	...	...	...	...	...
9. Donkeys do.	...	...	...	...	...
10. Goading Bulls	...	...	...	...	...
11. Owners causing the above cruelty	...	...	...	...	6
Total	...	...	...	...	467

1920-இல் முதல் ஆறு மாதங்களில் ஜீவ ஹிம்ஸைக்காகச் செய்த தண்டனைகள் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ ஹிம்ஸையான குற்றங்கள் 1920-இல் முதல் ஆறு மாதங்களில் இந்தச் சங்கத்தாரால் கண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:-

1. உழைக்கச் சத்தியில்லாமல் நோயாளியாயிருந்த குதிகளை வருத்தி வேலை வாங்கினதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட குற்றம்	...	...	...	...	34
2. " குதிரைமட்டங்களை " "	...	...	...	...	106
3. " எருதுகளை " "	...	...	...	...	308
4. " எருமைக் கிடாக்களை " "	...	...	...	...	1
5. " கோவேறு கழுதையை " "	...	...	...	...	...
6. பசுக்களைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	...	...	...	...	...
7. கன்றுக் குட்டிகளைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	...	...	...	...	...
8. கோழிகளை " "	...	...	...	...	12
9. கழுதைகளை " "	...	...	...	...	...
10. எருதுகளை தாற்றுக்கோலால் துண்டித்து " "	...	...	...	...	...
11. சொந்தக்காரர்களை செய்த மேற்குறித்த குற்றங்கள்	...	...	...	...	6
மொத்தம்	...	...	...	...	467

இந்தச் சங்கத்தின் காரியங்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும் உபகாரப் பொருளாலேயே நடத்தப்படுகின்றன.
The Society is supported only by Voluntary Contributions.

'GOOD-BYE, OLD FRIEND'

(An actual incident on the road to a battery position in Southern
Flanders)

Only a dying horse! Pull of the gear
And slip the needless bit from frothing jaws,
Drag it aside there—leave the roadway clear—
The battery thunders on with scarce a pause.

Prone by the shell-swept highway there it lies
With quivering limbs, as fast the life tide fails.
Dark films are closing o'er the faithful eyes
That mutely plead for aid where none avails.

Onward the battery rolls—but one there speeds,
Heedless of comrade's voice or bursting shell—
Back to a wounded friend who lonely bleeds
Beside the stony highway where it fell.

Only a dying horse! He swiftly kneels,
Lifts the limp head and hears the shivering sigh,
Kisses the horse while down his cheek steals
Sweet Pity's tear—'Good-bye, old man, good-bye!'

No honors wait him, medal, badge or star,
Though scarce could war a kindlier deed unfold,
He bears within his breast, more precious far
Beyond the gift of kings, a heart of gold.

Selected.